

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudkyně JUDr. Ing. Venduly Sochorové a soudce Mgr. Karla Černína Ph.D. ve věci

žalobce: V. L., st. příslušnost Ukrajina

zastoupen advokátem Mgr. Radimem Strnadem
sídlem Příkop 8, Brno

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. 5. 2019, č. j. MV-47961-4/SO-2019

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců označeného v záhlaví tohoto rozsudku, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra ze dne 28. 1. 2019, č. j. OAM-51635-

10/ZM-2018, kterým bylo podle ustanovení § 169r odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) zastaveno řízení o žádosti žalobce ze dne 11. 12. 2018 o vydání zaměstnanecké karty podle ustanovení § 42g zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce žádost podal na území (ministerstvu), ač k tomu nebyl oprávněn.

2. Ministerstvo vnitra v prvostupňovém rozhodnutí vycházelo ze zjištění, že žalobce pobýval na území České republiky od 24. 2. 2015 do 21. 7. 2015 na základě víza za účelem strpění pobytu na území z důvodu uvedeného v § 33 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Následně mu bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za stejným účelem ze stejného důvodu dle § 43 zákona o pobytu cizinců s platností do 21. 7. 2016, to bylo prodlouženo do 21. 7. 2017 a poté opakovaně do 21. 7. 2018. V době platnosti tohoto povolení si žalobce podal dne 30. 6. 2018 další žádost o prodloužení, řízení o ní nebylo v době vydání prvostupňového rozhodnutí pravomocně skončeno a žalobce tak pobýval na území na základě tzv. fikce pobytu v souladu ustanovením § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, tedy odvolatelův pobyt za účelem strpění byl stále považován za platný. Z cestovního dokladu žalobce bylo zjištěno, že žalobce dne 25. 8. 2018 opustil území, respektive území států tzv. Schengenského prostoru a dne 26. 9. 2018 přicestoval zpět, totéž učinil dne 26. 10. 2018 a do území Schengenského prostoru se vrátil dne 5. 12. 2018. Dle prvostupňového správního orgánu sice celková doba pobytu žalobce na uvedená pobytová oprávnění ve svém souhrnu činila více než 3 roky, nicméně nebyla nepřetržitá. A proto nebyla splněna podmínka umožňující podat žádost o vydání zaměstnanecké karty u ministerstva na místo zastupitelského úřadu, jelikož ta je dána jen v případě, pobývá-li cizinec na území nepřetržitě po dobu nejméně 3 let.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce v podané žalobě namítal nesprávné právní posouzení věci. Uvedená podmínka nepřetržitosti pobytu po dobu nejméně 3 let dle něj znamená, že jednotlivé pobyty, které předcházely podání jeho žádosti, musí na sebe navazovat, nesmí mezi nimi být přetržka. Jde tedy o kontinuitu mezi nimi. Povolení k dlouhodobému pobytu je vydáváno formou dokladu s biometrickými prvky jako tzv. „ePKP“, který umožňuje cizinci pobyt i na území ostatních států schengenského prostoru, stejně tak i vycestování z tohoto území a návrat do něj.
4. Poukázal, že u daného druhu pobytu zákon s vycestováním nespojuje žádné negativní důsledky, jako např. u dlouhodobého víza za účelem strpění dle § 62 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, jehož platnost po vycestování zaniká. Nelze mu proto vycestování klást k tíži. Výklad správních orgánů o absolutní nepřetržitosti pobytu porušuje zásadu nestranného a rovného přístupu, neboť cestování po schengenském prostoru by bylo v pořádku a do nepřetržitosti by nezasáhlo, jelikož by se v cestovním dokladu cizince neprojevovalo, protože do pasu se dávají razítka jen při opuštění a vstupu do schengenského prostoru. Tím by byli znevýhodněni cizinci cestujícími mimo schengenský prostor oproti cizincům cestujícím v rámci něj.
5. Závěrem poukázal na jiné rozhodnutí žalované ze dne 27. 2. 2019, č. j. MV-15544-4/SO-2018, v němž se vyjádřila, že zákon neupravuje, zda a které období nepřítomnosti na území se do doby nepřetržitosti započítává. Za nepřetržitost je třeba považovat tu skutečnost, že na sebe jednotlivá pobytová oprávnění navazují. Přitom v případě dlouhodobého pobytu je současně s platným cestovním dokladem jeho držitel za podmínek stanovených

schengenskými předpisy umožněn pobyt i na území ostatních schengenských států. Oproti tomu však žalovaná v dané věci aprobeovala postup prvostupňového správního orgánu, tedy že žalobce nesplnil podmínku § 42g odst. 5 nepřetržitosti pobytu po dobu nejméně 3 let. Proto jej žalovaný považuje za vydané v rozporu s § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „s. ř.“).

6. Z popsanych důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované

7. Žalovaná ve vyjádření k žalobě předně plně odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedla, že pod požadavkem nepřetržitého pobytu je nutné chápat nepřetržitou fyzickou přítomnost cizince na území, nikoliv návaznost pobytových oprávnění cizince. Tato podmínka je takto vykládána i v souvislosti s dalšími ustanoveními zákona o pobytu cizinců (zejména ve vztahu k trvalému pobytu). Zákon pojednává o nepřetržitém pobytu bez bližšího upřesnění, proto se jedná o nepřetržitost absolutní, která je narušena už tím, že cizinec vycestuje z území České republiky, byť na krátkou dobu. Z cestovního dokladu bylo zjištěno, že žalobce v určitých obdobích nepobýval na území České republiky, jeho pobyt tedy nebyl nepřetržitý.
8. Co se týče námítka porušení zásady zakotvené v § 2 odst. 4 s. ř., žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 10. 10. 2018, č. j. 15 A 128/2016 - 51, dle něhož není odvolací orgán vázán dřívějším právním názorem, jelikož z žádného ustanovení s. ř. nelze dovodit, že by svůj již jednou vyslovený právní názor v pozdějším odvolacím řízení nemohl změnit.
9. Žalovaná je přesvědčena, že ze strany správních orgánů nedošlo k pochybení, a proto navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Posouzení věci soudem

10. Žaloba byla podána včas (§ 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců), osobou k tomu oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a jedná se o žalobu přípustnou. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. V projednávané věci není předmětem sporu, zda předmětná žádost obsahovala veškeré zákonem stanovené náležitosti. Důvodem zastavení řízení o předmětné žádosti nebyla absence obligatorních náležitostí žádosti, ale zjištění správního orgánu, že žalobce nebyl podle zákona oprávněn předmětnou žádost na území České republiky vůbec podat, neboť mu nesvědčí podmínka nepřetržitého pobytu na území po dobu nejméně 3 let. Spor tedy tkví v tom, zda byl žalobce oprávněn žádost o zaměstnaneckou kartu podat na území, což se odvíjí od posouzení pojmu „nepřetržitost pobytu“.
12. Podle § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném od 15. 8. 2017) *žádost o vydání zaměstnanecké karty se podává na zastupitelském úřadu. V průběhu pobytu na území na*

vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu vydané za jiným účelem může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu. Žádost nelze na území ministerstvu podat, pokud cizinec na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; to neplatí, jde-li o cizince, který na území pobýval na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) až c) nebo § 33 odst. 3 a následně na území pobývá na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu vydané podle § 43, pobýval-li na území nepřetržitě po dobu nejméně 3 let.

13. Podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném od 15. 8. 2017) se usnesením také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal na území žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, ač podání žádosti na území není oprávněn.
14. Mezi účastníky není sporné a ze správního spisu vyplývá, že žalobce v době podání žádosti o vydání zaměstnanecké karty pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu vydané podle § 43 zákona o pobytu cizinců.
15. Zákon o pobytu cizinců jednotlivé typy pobytových oprávnění zřetelně rozlišuje. Pro posouzení věci klíčové ustanovení § 42g odst. 5 tohoto zákona je výjimkou z obecného pravidla, podle něhož je cizinec povinen žádost o zaměstnaneckou kartu podat na zastupitelském úřadu v zemi původu, uvádí taxativní výčet pobytových oprávnění, jejichž držitelé mohou o zaměstnaneckou kartu požádat na území České republiky. Není sporu, že žalobce disponuje pobytovým oprávněním, na které dopadá uvedená výjimka. Tu však nelze aplikovat jen tak bez dalšího, dle předmětného ustanovení musí být splněna zároveň podmínka min. doby nepřetržitosti pobytu cizince na území, která činí alespoň 3 roky. Jen cizincům splňujícím dané podmínky je umožněna výjimka z podání žádosti na zastupitelském úřadu. Tento požadavek je zcela logický, neboť cizinci, kteří z území vycestovali (jejich pobyt nebyl nepřetržitý), jsou zjevně schopni vycestovat i za účelem podání žádosti v zemi původu. Umožnění podání žádosti na území České republiky lze v podstatě považovat za jakýsi benefit, na který nemají nárok automaticky všichni cizinci.
16. Posouzení splnění podmínky nepřetržitosti se zkoumá ke dni podání žádosti, rozhodné je tedy období bezprostředně před podáním žádosti, tj. v dané věci min. 3 roky před dnem 11. 12. 2018. K tomu srovnej rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2016, č. j. 9 Azs 95/2016 - 29, publ. pod č. 3448/2016 Sb.
17. Na výkladu zákona, který správní orgány obou stupňů v dané věci zaujaly, soud na rozdíl od žalobce neshledává nic nezákonného. Jedná se o výklad, jenž je plně v souladu s jazykovým zněním, systematikou i smyslem právní normy. Je právem každého státu, aby prostřednictvím právních norem stanovil podmínky, za nichž mohou cizinci na jeho území pobývat, a také další podmínky, které jsou s jejich pobytem spojeny. V ustanovení § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců zákonodárce privilegoval cizince - držitele konkrétních typů pobytových oprávnění, kteří na území pobývají nepřetržitě alespoň tři roky, jimž na rozdíl od jiných umožnil podat žádost o vydání zaměstnanecké karty přímo na území České republiky. Podmínky pro podání žádosti však zůstávají pro všechny cizince stejné, vybraným cizincům je pouze umožněna výjimka ohledně místa podání žádosti, nikoliv například znemožnění jejího podání jako takového. Argumentace žalobce vztahující se k negativním důsledkům spojeným s vycestováním proto není přílehlavá. V předmětné věci ani na rozdíl od § 62 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, na něž žalobce poukázal, nedochozí v případě vycestování k zániku platnosti pobytového oprávnění.

S vycestováním se tedy nepojí žádný takový ani jiný negativní důsledek, cizinec se vycestováním pouze připraví o výše uvedený benefit ohledně místa podání žádosti.

18. S pojmem nepřetržitost pobytu zákon o pobytu cizinců pracuje hned na několika místech, jeho přesnou definici však neobsahuje. Proto je na místě vyjít ze systematiky, smyslu a účelu právní úpravy. Kromě § 45g odst. 5 je tento pojem užit též v ustanoveních vztahujících se k trvalému pobytu. Obecně lze vyjít ze zásady, že se jedná o nepřetržitost absolutní, je třeba ji ve smyslu Směrnice Rady 2003/109/ES chápat jako fyzickou přítomnost cizince na území (srovnej již cit. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 95/2016 - 29). Nepřetržitost pobytu však může být za určitých podmínek prolomena, jedná se tak o případy odůvodněné nepřítomnosti, které nepřerušují nepřetržitost pobytu cizince na území. Jedná se o mimořádné, výjimečné či v životě cizince natolik zásadní životní situace, pro něž zákonodárce poskytuje cizinci dobrodiní spočívající v tom, že nastanou-li, nepůsobí přetržku doby jeho pobytu na území. Na druhou stranu se však nezohlední v době trvání nepřetržitého pobytu. O tuto dobu musí cizinec pobývat na území republiky déle, hodlá-li splnit podmínku nepřetržitosti pobytu. K tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2016, č. j. 8 Azs 36/2016 - 41. Nepřetržitost pobytu tak sice může být zachována i v době faktické nepřítomnosti cizince, ale pouze v zákonem vymezených případech. Tyto případy zákonodárce přenesl do § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, v němž stanovil, které doby se v případě žádosti o trvalý pobyt do nepřetržitosti pobytu započítávají, tedy nezpůsobují jeho přetržení, mezi nimi je i pod písm. e) doba nepřítomnosti cizince na území za stanovených podmínek. Z toho plyne, že je akceptovatelné vycestování odůvodnitelné individuálními okolnostmi případu se zachováním vazby na území hostitelského státu. Tak tomu ovšem je pouze u déletrvajícího pobytu, který je předpokladem pro udělení nejvyššího stupně pobytového oprávnění - trvalého pobytu, a to za podmínek závažné nebo jinak odůvodněné nezbytnosti cizince pobývat po určitou dobu mimo území. Žalobce však neuvedl žádné důvody, které jej vedly k vycestování z České republiky a přerušení pobytu na území. Nezbytnost pobývat po určitou dobu mimo území nebyla v jeho případě ani tvrzena. To by však pro posouzení dané věci ani nebylo rozhodné, jelikož je nutné rozlišovat mezi trvalým pobytem a dalšími pobytovými oprávněními. Ustanovení vztahující se k nejvyššímu pobytovému oprávnění nelze totiž automaticky aplikovat na dlouhodobé pobyty. Dlouhodobý pobyt za účelem strpění navazující na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění, stejně jako zaměstnanecká karta je oproti trvalému pobytu jen dočasným legálním pobytovým statutem zohledňujícím určité životní okolnosti, pro něž lze pobyt cizince na území pozdržet. Pokud by zákonodárce zamýšlel obdobně započítávat dobu nepřítomnosti na území do doby nepřetržitosti pobytu i v případě žádosti o vydání zaměstnanecké karty, pak by tuto možnost v § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců musel výslovně zakotvit. Vzhledem k tomu, že tak neučinil, je potřeba pojem nepřetržitosti pobytu vnímat jako absolutní, vyžadující faktickou nepřerušenou fyzickou přítomnost cizince na území.
19. Tyto závěry potvrzuje i důvodová zpráva k zákonu č. 222/2017 Sb. (novela zákona o pobytu cizinců), který co se týče možnosti místa podání žádosti na území, zahrnul do § 42g odst. 5 s účinností od 15. 8. 2017 podmínku nepřetržitosti pobytu. Podle této důvodové zprávy *„cílem navrhovaných změn je především narovnání podmínek, za kterých cizinec pobývajících na území České republiky na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území nebo na základě povolení k dlouhodobému pobytu za tímtež účelem, může požádat o standardní povolení k dlouhodobému pobytu. Ve stávající úpravě je tato otázka*

řešena v § 42 odst. 2 a v § 45 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.“ Z obsahu důvodové zprávy plyne, že cílem úpravy bylo pouze sjednocení podmínek a pravidel pro podávání žádostí o jednotlivé druhy povolení k dlouhodobému pobytu ze strany držitelů víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění. Srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2019, č. j. 4 Azs 50/2019 - 33. Lze tedy vyvozovat pouze sjednocení posuzování pojmu nepřetržitost pobytu v případě dlouhodobých pobytů, nikoliv v rámci celého zákona o pobytu cizinců. Nejde proto pojem nepřetržitost pobytu vykládat stejným způsobem jako u trvalého pobytu. Hodlal-li by zákonodárce stanovit i v případě dlouhodobých pobytů, že se určitá doba nepřítomnosti cizince započítává do nepřetržitosti pobytu, uvedl by to výslovně v konkrétních ustanoveních zákona o pobytu cizinců vztahujících se k dlouhodobému pobytu, tak jako to výslovně uvedl v těch týkajících se trvalého pobytu, což však neučinil a nepřistoupil k tomu ani v cit. novele, ani později. V případě žádosti o zaměstnaneckou kartu je proto pojem nepřetržitost pobytu nutno chápat jako nepřetržitost nenarušenou vycestováním.

20. S ohledem na uvedené soud nesouhlasí s žalobcem prezentovaným výkladem, že se v dané věci nemůže jednat o absolutní nepřetržitost spočívající v nemožnosti vycestování, ale že v případě nepřetržitosti jde o skutečnost, že jednotlivá pobytová oprávnění cizince na sebe navazují, tedy že mezi nimi neexistuje časová mezera, po jejíž dobu by cizinec na území pobýval bez povolení. Návaznost vydaných pobytových oprávnění totiž svědčí pouze o oprávněnosti pobytu cizince, nikoliv bez dalšího o nepřetržitosti. Samotná návaznost vydaných pobytových oprávnění proto nemůže naplňovat nepřetržitost. Na nepřetržitost je nutno nahlížet z časového hlediska, což znamená, že se v dané věci musí jednat o skutečnou fyzickou přítomnost na území, která není ničím narušena. Vycestováním z území však k jejímu narušení bezpochyby dochází. S ohledem na to nelze akceptovat názor žalobce, že nepřetržitým pobytem nemusí být pobyt absolutně fyzicky nikdy nepřerušovaný, ale pouze pobyt oprávněný.
21. Z cestovního dokladu žalobce vyplývá, že dne 25. 8. 2018 překročil schengenský prostor na hraničním přechodu z Polska na Ukrajinu a dne 26. 10. 2018 jej opustil překročením hranic ze Slovenské republiky směrem na Ukrajinu. Je tedy jasné, že žalobce v posledních 3 letech před podáním žádosti dvakrát vycestoval z území ČR do země svého původu. Žalobce má sice pravdu, že mu byl vydán doklad, který mu umožňuje cestování, jen z toho však nelze vyvozovat, že s jeho vycestováním, nemohou být spojeny účinky v podobě ztráty benefitu podání žádosti na území České republiky. Je plně na volbě žalobce, zda využije možnost cestování či se této možnosti zdrží a díky tomu bude moci využít výhody možnosti podání žádosti na území ČR. Žalobce si vybral možnost první. Ostatně skutečnost, že žalobce mohl vycestovat do země původu, což i učinil, svědčí o tom, že mu nic nebránilo, aby předmětnou žádost podal v zemi původu, neboť ji prokazatelně navštěvoval. Poslední žalobcův pobyt na Ukrajině, tedy v zemi původu, trval déle než měsíc, přičemž na území ČR se vrátil dne 5. 12. 2018, tedy jen několik dní předtím než podal předmětnou žádost na území ČR. K tomu soud uzavírá, že žalobce měl možnost a dostatek časového prostoru k podání žádosti v zemi původu, kam fakticky vycestoval. Skutečnost, že tak neučinil a podal ji jen o několik dní po návratu na území ČR, tak jde k jeho tíži. V neumožnění podání žádosti na území ČR rozhodně nelze spatřovat diskriminaci. V této souvislosti lze poukázat i na to, že předmětné ustanovení je zcela jednoznačné a nedává správním orgánům možnost užít správního uvážení. Za aktuální situace byl žalobce oprávněn toliko k podání žádosti o zaměstnaneckou kartu na zastupitelském úřadu v zemi jeho původu.

22. Soud nesouhlasí s žalobcem, že výklad prezentovaný správními orgány zakládá porušení zásady nestranného a rovného přístupu. Námitka znevýhodnění cizinců cestujících mimo schengenský prostor oproti cizincům cestujícím v rámci něj je nedůvodná. Výklad o absolutní nepřetržitosti pobytu platí pro všechny cizince, bez ohledu na to, do které země vycestovali, podstatné je, že opustili území ČR, tedy jejich pobyt přestal být nepřetržitý. Soud připouští, že v případě opuštění a vstupu do schengenského prostoru, je posuzování nepřetržitosti pobytu pro správní orgán jednodušší, to však neznamená, že by razítka v cestovním pase byly jedinou možností, jak lze vycestování z území zjistit. I v případě cizinců cestujících po státech schengenského prostoru existují způsoby, jak lze vycestování cizince za hranice ČR zjistit.
23. Krajský soud proto uzavírá, že správní orgány správně vyhodnotily, že v době od 11. 12. 2015 (v posledních 3 letech) byl sice pobyt žalobce na území oprávněný, ale nebyl nepřetržitý. Vzhledem k tomu žalobce nebyl podle § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců oprávněn podat žádost o zaměstnaneckou kartu ministerstvu, ale měl ji podat na zastupitelském úřadu. Ministerstvo proto nepochybovalo, pokud správní řízení o jeho žádosti ze dne 11. 12. 2018 zastavilo podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců.
24. Co se týče námítky porušení ust. § 2 odst. 4 s. ř., které vyžaduje, aby při řešení skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly důvodné rozdíly, soud podotýká, že ustálenou správní praxi zakládající legitimní očekávání lze vyvodit až v případě jednotné a dlouhodobé činnosti (příp. i nečinnosti) správních orgánů, která by opakovaně potvrzovala určitý výklad a použití právních předpisů rozhodnutí (srovnej rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 - 132). Jedno předchozí rozhodnutí, na které poukazoval žalobce, proto ještě nepotvrzuje určitý konstantní výklad. Je totiž přirozené, že dospěje-li správní orgán později ke změně právního názoru, ať už sám na základě vlastní činnosti či na základě rozhodnutí správního soudu, které jej zavazuje, musí mít možnost svůj předchozí právní názor přehodnotit a změnit. Napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno a výklad zákona byl proveden správně.

VI. Závěr a náklady řízení

25. Soud na základě výše uvedených skutečností a úvah neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
26. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. června 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu